

Безсмертя народу почувалося тут, на могилах, в отсій давній зміні людських поколінь. Тут сиділа і лежала сама неначе історія. На присипаних свіжою землею утратах, серед низесеньких горбочків далеких сивих пращурів, сиділи, спираючись на автомати, молоді гості-герої і оповідали звільненим з неволі старшим людям про свої діла. Вони читали їм величезні ненаписані книги оповідань, яких ще ніколи не знав світ і ні один письменник. Вони оповідали про події, учасники і автори подій. Події були так густо замішані людським м'ясом, сльозами, кров'ю, криком, стогонами, прокляттями, утратами, що ніхто вже нічому не дивувався. Це був уже новий світ, нова дійсність серед старої природи на руїнах старих розвалених хат, у старій, землистій одежі, немита.

Олександр Довженко
«Україна у вогні»

Роман є породженням фантазії Автора та його суб'єктивним поглядом на те, що відбувалося в Україні взимку 2013–14 років.

Усі збіги власних назв, імен чи характерів абсолютно випадкові.

Автор і Видавець просять у вас пробачення за ненормативну лексику,

що трапляється в романі. Автор просто показав життя таким, яким воно є. Кажучи словами Ярослава Гашека, автора безсмертного роману «Пригоди бравого вояки Швейка»:

«Життя — це не школа витонченої поведінки. Кожен говорить так, як уміє...

А цей роман — не підручник салонних манер і не науковий трактат про те, яких слів годиться вживати у товаристві.

Це — історичний малюнок певної доби».

ЧАСТИНА ПЕРША

Текст Романа Староверова. Цитата: «ЭТО СТОИТ ПРОЧТЕНИЯ!!!!!!!!!! АД! АД НА МАЙДАНЕ! (Переписка «Беркута» между собой. Взгляд с другой стороны.)

...Безпорядки начались еще 23 числа. По телеку сука 2 дня ни слова. И потом никто не показывал, как под кабмином играли немецкие наступательные марши и развивались флаги со свастиками и рунами третьего рейха. Никто не видел как 18 летнего срочника солдатика разпяли на решетке на воротах в арке на входе в один из двориков, не показывали как водила автобуса не стал ехать по демонстрантам, когда его заблокировали, и остановил автобус. Фашисты разорвали этот автобус. Там был десяток беркутов...».

[http://www.buzina.org/forum.html?](http://www.buzina.org/forum.html?func=view&catid=10&id=7353)

[func=view&catid=10&id=7353](http://www.buzina.org/forum.html?func=view&catid=10&id=7353)

(Збережено авторську граматику та орфографію)

Еліта

У четвер, 20 лютого 2014 року, ще з досвіту, у *vip*-терміналі «С» аеропорту «Бориспіль» панував дикий ажіотаж. Десятки чартерних рейсів і приватних літаків поспіхом відлітали за кордон. Навантажені баулами, чемоданами, торбами, поспішали покинути Україну політики, чиновники та бізнесмени. Їхня черга і висловлені персоналові аеропорту хамські претензії спричинили хаос у роботі диспетчерів. Адже термінал був не гумовим, а злітні смуги не безрозмірними, тому ні погрози, ні матюки не допомагали. Втікачі, спітнілі та сполохані, лаялися між собою, кричали у телефони, влаштовуючи скандали чиновникам Мінтрансу, Державіаслужби України, щоб ті забезпечили змогу якнайшвидше залишити країну... а ще давали прочуханів підлеглим, боржникам, дружинам, дітям... У повітрі висів добротний мат — робоча мова української еліти. Чи варто говорити, що більшість літаків обирали курс на Москву, а деякі чомусь — у Ростов-на-Дону? Близько десятка чартерів були на Крим, стільки ж — на Донецьк і Луганськ. Тим, кому в житті пощастило більше і вони менше «замазались» у ділах «сім'ї», вилітали в клятву Гейропу¹.

Оскільки черга рухалася повільно, «еліта», пройшовши митний контроль, нетерпляче телефонувала до «своїх», аби дізнатися, що відбувається на Майдані, де вже третій день точились криваві бої...

¹ Так називали Європу пропагандони з Раша TV, а за ними — і противники євроінтеграції України.

Бої, які, схоже, закінчаться перемогою повстанців. Новини були невтішними для «еліти» — вешники, мусора і навіть беркутня здавались у полон повстанцям, інші — кидали позиції та давали драла. Через це втікачі ще більше нервувалися, притупцьовували на місці, ніби так могли прискорити відліт; у них тривожно бігали очиці, пітніли руки. У замкненому просторі залу очікування повітря швидко наповнювалося густим духом тваринного страху і ненависті, приправлених млосним смородом учорашнього перегару та сьогоднішнього похмілля, курива й липкого тривожного поту.

Втікачі гарячково поглядали на дорогу — чи не прийдуть зараз по їхні душі люди з Майдану. Та поки що до летовища надїжджали тільки набиті пасажирами і валізами дорогі авто, мікроавтобуси з різнокаліберними халдеями, дрібними чинушами, мордатими ментами й есбеушниками. Вони прихопили із собою державні таємниці й бабло, нажите непосильною працею у комфортабельних кабінетах, і з цим багажем драпали з України.

«Еліту» супроводжували гламурні дами в дорогих шубах, із сумками, інкрустованими скельцями від Сваровскі. У більшості були неприродно довгі ноги в чоботах на високих ортопедичних платформах, теж розцяцьковані стразами, на пальцях рук — без смаку нанизані один на один персні, надуті губища і вирячкуваті очі. Вони перли на собі все, що не встигли запакувати у валізи; за ними тягнувся млосний шлейф парфумів, якими залилися перед відльотом у далекі краї. Більше нічим особливим дами не вирізнялися. Схоже, втікачі брали із собою коханок, залишаючи дружин доглядати за господарством. Хто знає, може, скоро це закінчиться, і можна буде повертатися до «сімейного вогнища»?..

А біля терміналу «F», що стояв приречено огорожений дротяною сіткою з колючою плетінкою¹, до стовбців було прив'язано з десяток дрібних породистих песиків. Їхні хазяйки запросто покинули своїх учорашніх улюбленців. Тваринки розгублено озиралися, жалібно скавуліли і тремтіли всім тілом, наче від холоду, хоча було напрочуд тепло, як для лютого. Їх опанував страх перед невідомістю. Очі-намистинки жалісливо і панічно дивилися на незнайомий великий світ.

Таксисти аеропорту, які не вирізнялися витонченими манерами і навіть співчували Майдану, підсміювались з утікачів і покинутих собачат. Із лексики цих водіїв не зникало слово «потвори», особливо це стосувалося дам з надутими губами, пекінесів і мопсів. Утікачів-мужчин вони йменували по-чоловічому просто, але справедливо — «підараси». Це слово не мало нічого спільного із статевими нахилами бігунців, а стосувалось їхніх моральних якостей.

Нині таксистам удалося непогано заробити, із самого ранку перевізши в аеропорт сотні пасажирів. І тепер вони почувалися господарями становища. Розмовляли голосно, матюкалися та плювали на асфальт, кидаючи недопалки просто під ноги. З радіо, увімкненого в одній з машин, долинав репортаж із Майдану. Повстанців розстрілювали на вулиці Інститутській. Саме було чути голос Жені Нищука: «Прикривайтеся щитами! Прикривайтеся щитами!»

¹ На той момент цю частину аеропорту відводили під вантажний термінал як нерентабельний, але «злі язики» подекували, що насправді його готували під «приватизацію» для Саші Януковича. Вже у 2014 році, після Революції, термінал знову «став рентабельним» і запрацював за призначенням.

На весь аеропорт було тільки двоє жовтодзьобих міліціонерів. Почувши цей заклик, обоє покинули свій пост і кудись зникли.

Потік пасажирів несподівано вщух. Останнє таксі приїхало близько полудня. З нього вивантажився мордатий дядько і несподівано прудко погнав на посадку через *vip*-термінал. Це був міністр енергетики та вугільної промисловості Ставицький. Його літак, завантажений накраденим добром, уже кілька годин стояв «під парами» на злітній смузі.

Таксист із наколкою на тильному боці долоні «ВДВ», котрий привіз міністра, критично оцінив обстановку й підійшов до покинутих песиків. Одразу ж вибрав двох і повідомив колегам, що ці собаки дорогі, їх можна вигідно продати. Це спонукало таксистів до «милосердя», тож скоро всі тваринки опинились у натруджених водійських руках. Не обійшлося без штовханини — кому дістанеться більше «потвор».

Цей спалах кінологічної любові не випустив з їхньої уваги момент прибуття на посадку приватного літака з Відня. Під термінал одразу ж під'їхав дорогий джип; з нього вивалилися водій і двоє охоронців, котрі виглядали надто манірно як для професійних *bodyguards*.

— Пукальний театр, — прокоментував це колишній десантник.

На що водії порснули від сміху.

Що справді одразу впадало у вічі — єдиний фаховий аксесуар у професійному антуражі цих охоронців — фурнітура від рацій у вухах, а ще — по-модному неголені пики. Нижче були приталені куці піджачки, вузьенькі штанці, через що довгоносі лаковані черевики охоронців здавалися на кілька розмірів більшими. Геть незрозуміло, як вони

рухалися б у разі нападу на підзахисного — штани точно репнули би по швах, а в туфлях, схожих на коротенькі лижі, просто заплуталися б. Де вони приховували зброю в такому одязі — важко сказати. Таксист-десантник басовито зробив такий висновок:

— Нє, їм зброя не потрібна, вони своїх врагов... — перейшов на манірну тональність, — ...цвєточком по щєкам, цвєточком по щєкам! Отхлєстают до смєрті.

Скоро з терміналу вийшов худенький жевжик, одягнений у костюм та поверх нього куцу курточку, з-під якої виглядали поли піджака. Він щось коротко кинув охоронцям і сів у машину. Авто рвонуло з місця й помчало в бік Києва.

Таксист-десантник підбив підсумок короткій дискусії:

— Що і требувалося доказать: які охрєнніки, такий і олігарх...

Хтось зауважив, що всі олігархи сьгодні дали драла, а цей, навпаки, чомусь приперся в Україну... Досвідчений таксист заявив:

— Від цих гоміків можна чого хочеш чекати. Або приїхав любовника спасати, або у власть влізати. Час підходящий... Пригадаєте моє слово, пацани, зараз тут таке почнеться, що пора запасатися бронетрусами, грєчкою і спічками. Хотя із усіх продуктів першої необхідності я вибрав би парочку наганів і ящик патронів...

А ще через кілька годин спорожнілий аеропорт «Бориспіль» узяв під охорону перший взвод восьмої сотні Самооборони Майдану. Аеропорт завмер, затих, причаївся. На чати стали задимлені та втомлені останніми триденними боями майданівці. У них були потовчені, погнуті, подекуди прострілені алюмінієві щити, різнотипна, часто пропалена

та подерта форма, дешеві бронежилети другого класу й пощерблені, зате такі надійні кийки, один на всіх автомат Калашникова і три травматичні пістолети.

Таксист-десантник, коротко поговоривши з ними, повідомив своїм колегам:

— У нас вихідний до понеділка... Не знаю, якого місяця та якого року... Тільки про парочку наганів вам ліпше забути. Я вам цього не говорив. Мінімум — «калаш»... Скоро почнеться веселуха, пацани...

Наша революція

Жевжик, який не так давно прилетів із Відня, швидко опинився у Києві, оскільки дороги були майже порожні, попри кінець робочого дня. Він вийшов з машини біля готелю «Салют», тримаючи мобільний телефон біля вуха, і сторожко роззирнувся. Слухаючи голос у мобілці, то кивав, то полотнів на обличчі, то червонів, то роздратовано тупав ніжкою, намагався щось сказати у відповідь, але вичавлював із себе тільки: «Я-а-а... Я-а-а... Не. Не. Я-а-а-а...». Коли нарешті вимкнув телефон, кинув охоронцям: «Ждите здесь», — і неохоче пішки попрямував у бік Майдану.

Чувачок у куцій куртці, з-під якої виглядав піджак, не привертав уваги своїм дивним виглядом. Київ за останні три дні бачив ще й не таке. Зате жевжик уздрів Київ зовсім не таким, як сподівався. Повсюди, де проходив прибулець, були помітні сліди боїв: спалені вантажівки, розбита бруківка, подекуди — кров на стінах будинків і асфальті. У повітрі завис неприємний запах згарища, бензину, пороху і паленої гуми. Цей революційний аромат

в'ївся у штукатурку будівель, кору дерев, бруківку, саму землю. І все це було йому огидно до блювоти — і люди, і запах, і Місто...

На вулицях снувало багато народу, котрий займався своїми мурашиними справами — підвозив на Майдан продукти, нові намети, воду, дрова. Туди й назад сновигали «швидкі». Й у цьому хаосі, який не контролювали жодна державна влада, жодна міліція, він помічав абсолютну впорядкованість і логіку. Хоча не міг зрозуміти: як так?! Де ж погроми, гвалт, трупаки на шибеницях, розтерзані натовпом ветерани та розіп'яті на ліхтарних стовбах міліціонери? Чи це ще не почалося?

Невдовзі він сторожко проминув Інститутську, де ще виблискували сіро-кривавим відблиском калюжі крові убитих вранці повстанців. Люди несли величезні оберемки квітів і клали їх на місце загибелі героїв, молилися за полеглих, але він погидував цим видовищем і звернув до готелю «Україна», а там — на оглядовий майданчик над торговельним корпусом «Глобуса» і зупинився, неприємно вражений панорамою, що відкрилася. Під ним лежали у руїнах задимлений, понівечений Майдан Незалежності, обгорілий Будинок профспілок. Вирував народ, який того дня переміг. Цей народ був налаштований рішуче. Хтось ставив нові намети, хтось слухав виступи зі сцени, хтось розносив їжу, інші шукали свої речі у спалених наметах, дехто взявся за прибирання. Все це диміло, зливалося у какофонію неприємного йому запаху, тому жевжик прикрив обличчя шарфом.

— Что, не нравится, да? — звернувся хтось до нього.

Він чомусь нервово пересмикнув головою і залився червоною фарбою.

— А так, сынок, пахнет свобода... — продовжив голос поруч.

— Это запах жареного говна! — огризнувся жевжик і повернув голову до співрозмовника.

— Не знаю, я не фахівець зі смаженого лайна...

— Батя, для чого ты меня сюда позвал?! Я шел хрен знает откуда, через толпы этих сумасшедших! Ну, выиграл ты наше пари, так что — мне одному, без охраны и без машины надо было переться именно сюда?! Можно было и в офисе поговорить, — у нього навернулись слезы.

Василь Миронович Блідий вдивлявся у Майдан, спершись на залізні бильця огорожі та широко розкинувши лікті. Вигляд у нього був дещо демонічний — скуйовджене сиве волосся по канту лисої маківки, гострий носик і очі, що скляним поглядом розглядали людське юрмище. Він був схожий на середньовічну ґаргулью, що випадково опинилася над Майданом і застигла, ошелешена від панорами, розгорнутої унизу. До всього, чоловікові хотілося пофілософствувати.

— Єгорка-Єгорка... — сказав, натягнувши на лисину рудий кашкет із замацаним козирком. — Я ж тобі хотів просто показати, що ці люди, ця сіра маса — безневинні тварі Божі. Янику їх просто не потрібно було зачіпати. У травні вони самі б розійшлися по своїх селах садити картоплю і навряд чи повернулися б. Але зараз бути поруч з ними безпечніше, ніж на якійсь там Троєщині...

— Батя!.. это идиоты!!! Их надо было всех до одного искоренить! уничтожить! — верескнув син.

— Тш-ш-ш, — зашипів змієм батько. — Ти просто не любиш програвати... А програв — плати, — і простягнув до нього долоню. — Ручку позолоти.

Єгор витягнув із внутрішньої кишені піджака портмоне, попорпався у ньому, дістав гривневу банкноту і передав татові. При цьому буркнув:

— Ти за одну гривню спалив бензину на тисячу, щоб сюди дістатися з Полтави...

— Принцип, синку, принцип... Програв — плати, виграв — отримуй виграш. А ти що — таким скупим став, що тобі й гривні для батька шкода? — стиха розсміявся.

— Батя, — прохрипів Єгор, ще більше заливаючись червоною фарбою, — я робив ставку на антимайдан. Знаєш, скільки я вбухав туди бабла?! І знаєш, скільки той підар Зінченко грошей стирив?! А цей гандон Яник — в біга не сьогодні, так завтра кинеться. З Азаровим і всім своїм кодлом! А перед Новим роком він мені казав, — спробував шепеляво перекривити Януковича: — «Всё будет путем, Єгорка, на тебе закроют тендера. А пока с тебя п'ять лімонов, Нікалай Янич в курсах»... І я відслинив.

— Ну-у-у... Ти зробив нерозумно, я тебе застерігав. А ще я казав, що перемаже *наша* революція...

— Ой-й-й... Ти вже з Ющем перемиг... І що? Він міг би тебе й міністром зробити, тоді точно всі тендери були б у наших руках.

— Ну, Прищавий, це — окрема історія...

— Це не історія, а затяжний гемороїд... Ти від нього п'ять років чув тільки обіцянки. А ще він з тебе бабки тягнув, як з останнього лоха.

На Майдані враз усі скинули шапки і заспівали гімн. Батько теж зняв кашкета, блиснувши наполовірованою лисиною, приклав руку до серця і буркнув до Єгора:

— Ставай у патріотичну стійку, синку, і роби вигляд, що вмієш співати...

Той знехотя приклав руку до грудей і насторожено схилив голову, з нерозумінням дивлячись на багатотисячний натовп, який у єдиному пориві співав гімн.

— Ющ — окрема історія, — продовжив думку батько під завершальні акорди гімну. — І дуже сумна. Але ми тоді отримали все, що хотіли. Навіть більше. Тепер же — час розвиватися далі... Ти ж чуєш цей запах? — він потягнув носом. — Я люблю його. Поки у нас труба на фабриці димить...

Гімн закінчився, люди одягли шапки.

— Ты только что сказал, что эта майдановская вонь — типа запах свободы, — огризнувся син.

— А ти втягни його на повні груди, відчуй пахощі...

— Хватит, надышался, домой хочу, в Вену... — і різко заявив батькові, нахилившись до нього: — Я не хо-чу ди-ха-ти цим во-ніз-мом! Ха! Запах свободи!

— Так, синку, — з удаваним жалем покивав батько, — це запах свободи для цього бидла, — повів рукою, показуючи на залюднений Майдан.

Єгор запитально схилив голову, демонструючи, що йому цікавий висновок батька. Василь Минович у відповідь вдихнув на повні груди носом повітря і, закотивши очі, сказав:

— Невже ти не чуєш цього запаху? Це запах грошей... великих грошей! А для мене гроші та свобода — поняття рівнозначні.

— Думаєш, ці тварі не почнуть громити і грабувати все, що погано й навіть добре лежить?

— Ха-ха-ха! Це слухняні тварі Божі. Буде так, як скажемо *ми*. І все це, — тикнув пальцями на народ, який продовжував мітингувати, — ще не все.

— Так-так-так... Ми? Ми — це хто? — зацікавився Єгор.

— Чи бачиш, наша стратегія спрацювала: я підтримав Майдан, ти — антимайдан... пора пожинати плоди. Ми йдемо у владу. А ми — сіль цієї землі, і ми вирішуємо своєю волею долю цієї землі та цих Божих тварюк... Зрештою, ти не читав Біблії, тому не зрозумієш моїх філософських алегорій...

— У принципі, все логічно... — подумав Єгор уголос. — Сіль землі. Труба димить, Василю Миرونвичу? — нарешті посміхнувся син, і нездоровий рум'янець зійшов з його обличчя. — А на рахунок «ще не все» — що маєш на увазі?

— Війна... я говорив з Ройзманом із Держдуми Росії. Скоро буде війна. І всі оці тварі Божі попруться на війну. Тож нам нічого їх боятися.

— А там, де війна... — вголос подумав про своє Єгор.

— Там завжди потрібні ліки. І багато ліків. А ще продукти, одяг, пальне... Далі можеш дофантазувати сам...

Із трибуни хтось крикнув:

— Слава Україні!

— Героям слава! — пафосно рявкнув Василь Миرونвич разом з усім Майданом.

— Слава нації!

— Смерть ворогам! — продовжував блазнювати старий.

— Україна!

— Понад усе! — махнув патетично рукою і награно вирячив очі.

— Ну, ти, батя, даєш... — із смішком протягнув Єгор. — Це не заразне?

— Ще й яке заразне! — заявив із посмішкою й оглянув сина з ніг до голови. — І щоб стрічку собі

жовто-блакитну присобачив до курточки. Ми ж патріоти. А ще в нас увечері важлива зустріч. Поки ці дебїли будуть мітингувати, — знову повів рукою в бік залюдненого Майдану, — треба допомогти людям поділити портфелі. Думаю, ми можемо кинути в горнило революції ще кілька мільйонів уйов¹, щоби портфелі отримали наші люди.

— Да-а, батя... я думав, що я — цинік... А мені ще у тебе вчитися і вчитися... — враз щось пригадавши, запнувся. — Тільки... що буде, як вилізе наша історія з Топольницьким?

— Не зрозумів? — подивився здивовано на сина. — Що за Топольницький? Той, що його тітушки вкрали, а потім убили, ще коли були безпорядки на Грушевського?.. — не розуміюче знизав плечима. — А ми тут до чого?

— Так пацани його в нас на фабриці тримали, перед тим як... — смикнув головою і знову залився червоною фарбою. — Як того, ну... — знову сіпнув головою, мовляв, убили. — Сцикотно щось мені, — зізнався, — від цих майданутих потвор можна очікувати, чого завгодно.

— Тільки не намочи штанців, Єгорко, — заржав Василь Миронович. — А батя все порішає. Золотий час настав! Час фантастичних рішень! І жодні трупи не стануть у нас на шляху... Ну, а поки: я — у штаб революції, а ти їдь в офіс. Я зателефоную, можливо, у нас там нині будуть гості. Організуєш прийом.

Єгор пхинькнув:

— Девочек вызывать? Или лучше мальчиков? Так сказать, идя в ногу со временем...

— Не-не, — хижо посміхнувся Василь Миронович. — Нині такий час, що все буде по-чесному.

¹ Від скорочення: «у. о.», «у. е.» — «умовна одиниця» або «условная единица», що тут означає долари США (жарг.).

Ніяких дівочок. Тільки бухло і бабки. Багато бухла і багато бабок.

— Багато бухла і багато бабок, — задумливо повторив за батьком син і додав: — Змінюється тільки порядок: раніше було — спочатку бабки, а потім бухло. Це важливе досягнення *нашого* Майдану.

Батько задоволено розсміявся. На цьому вони й розійшлися.

Єгор повертався до «Салюту» повз Маріїнський парк, де досі стояло кілька наметів тітушок. Але їх самих уже не було. Майданівці отримали багаті трофеї — польові кухні, намети, амуніцію, теплий одяг, щедрі продуктові запаси та ліки. Утім, мародерства тут не було помітно. Сотники і взводні переписували майно, що залишилося від антимайдану, сортували, складували його.

Єгор невдоволено дивився на це і нервувався, бо багато добра, що тут було, придбали за його кошти. Зокрема сцену й апаратуру на ній. Її вже майже розібрали хазяйновиті майданівці. Він на те тільки креснув зубами і пробурмотів під носа батькові слова: «Програв — плати, Єгорко»... Ближче до станції метро «Арсенальна» побачив групу чоловіків із жовто-блакитними пов'язками на рукавах, але... когось вони нагадували...

Точно, це було близько місяця тому...

Нарцис і його команда

Тоді вечірній Київ був сірим, настороженим, чужим, тривожним. Єгор вийшов з авто біля Будинку офіцерів і одразу зіщулився від собачого холоду. Здалеку, з Майдану Незалежності, лунала музика. Майдануті вже другий тиждень святкували Різдво. Колядки не припинялися ні вдень, ні вночі. Їх

перебивали щогодинні молитви та гімн. «Дебилы, сраные дебилы! — подумав Єгор, потягнувши носом тонкий запах диму, що висів у повітрі. — Как они достали со своим майданом! Еще и мороз этот гадский! Брр-р-р-р! Как холодно, блядь!». Мороз і справді був такий лютий, що довелось одягати підштанники й теплу куртку. А Єгор цього не любив і завжди намагався показувати, що він — справжній мужик, загартований і правильний, тому ходив легко одягненим та без шапки в найлютіші морози.

На посту при вході в те, що називалось «анти-майданом», стояли п'ятеро мусорів і двоє тітушок. Вони тупцювали на місці від холоду, постеливши під ноги фанерки, і травили анекдоти. Ця компанія збоку мала войовничий вигляд, підкріплений спиртним. Коли Єгор підійшов до них, мусор запитав:

— Т-т-ти куда, казьол?

Від несподіванки Єгор аж заляк на місці. До нього, синка багатого татка, востаннє так зверталися хулігани у школі, коли чмирили в сортирі та відбирали гроші. І зараз це звертання його навіть злякало, ніби відштовхнуло. Він проковтнув грудку страху в горлі, почервонів і набундючено сказав:

— К Зинченке — я ваш спонсор...

— А-а, ну, давай, топай... — відказав один з тітушок. — Только бегом, а то Зина уже накидался в хлам. Заснет — хрен ты его разбудишь. Он пьет редко, но метко.

— И жестко, — заржав інший тітушка. — До сраных веников...

Єгор на те нічого не відповів, увібгав голову в плечі, запхав руки в кишені штанців і підтюпцем побіг до намету головного по антимайдану Олександра Зинченка на прізвисько Зіна.

Блідий-молодший був тут уже двічі, й тут йому не подобалося — ні дух, що панував, ні люди, ні сам Зінченко з його масною і догідливою пичкою. Але Єгор уже вкинув сюди стільки бабок, що йому зовсім несвідомо хотілося знати, де вони зникають, в якій бездонній ямі. Він забіг у намет — в очі різнуло неприємне каламутне світло єдиної лампочки, притороченої до центральної підпори. В ніс миттю в'ївся ядучий дим від пічки, що чаділа. Єгор прикрив очі рукою від світла й оцінив обстановку.

У центрі намету стояв стіл, щедро накритий домашніми продуктами — ковбаси, соління, тонко нарізане сало, лимони, розкладеними у різнокаліберний пластиковий посуд, недоїдки торта на тарілках, у білих ребристих чарках — розчинна кава і дешевий віскі із сусіднього генделика. У наметі, крім Зінченка, було ще кілька мордатих типів, дамочка із громадської ради при Київграді Марина Бурсака, яку поза очі називали «Машка-Промокашка» — така, що не тонула ніколи й ніде. В кутку намагався полагодити пічку брудний дядько у застальцьованому ментовському бушлаті, пропалених ватних штанях і заношеній солдатській шапці взірця 1943 року.

Комендант антимайдану Зінченко був за сумісництвом феєричним нарцисом. Сказати, що він страждав цією недугою, — не сказати нічого. Він у ній купався, плекав чи то себе у ній, чи то її у собі. На доважок до цієї прекрасної аномалії у нього розвинулося патологічне бажання уваги, влади, грошей. Зіна вперто пропихався у владну еліту, створюючи громадські організації, фейкові рухи, під які можна було отримувати гранти, держфінансування на рівні міськрайради. Це давало непогані дивіденди і навіть увагу ЗМІ. Але більше

задоволення Зіна отримував од «пасторської служби» в «церкві» Сандея Аделаджі — там він був дрібним гуру. В цій ролі йому подобалося виступати перед «прихожанами», які вслухались у кожне його слово, і чути від них захоплені вигуки «Алілуя!». Він знав, був переконаний, що цими вигуками славили не Бога, а його, такого красивого, неперевершеного, неймовірного...

Останніми роками Зіна «ліг» під Єгора і часто збирав під Кабміном мітинги проти його конкурентів по бізнесу. При цьому ділитися грішми, котрі платив йому Єгор за ці заходи, не доводилося, бо він виводив на них своїх «братів по церкві» або колишніх наркоманів, котрих лікували у трудових таборах при сектантських молільнях.

Зараз Зінченко сидів п'яний, як чіп, але коли увійшов Єгор, встав і махнув рукою до інших, щоб і вони встали, мовляв, хазяїн прийшов. Ті звелися, натягнули на пики посмішки, догідливо покиваючи головами.

— Гості в хату, Бог на поріг, — поспішила підлизатися Бурсака і розцілувала гостя. — Приєднуйтеся до нашої скромної трапези, Єгоре Васильовичу...

— Ра-ды та-ко-му го-сс-тю, — загальмованим речитативом пробубнів Зіна. — У нас есть хорошее виски, передали из администрации президента в честь праздников...

Єгор був злий, важко всівся на лавку і сказав, спідлоба дивлячись на присутніх:

— Наливай! Выпьем, и расскажешь мне, куда и сколько пошло моего бабла. Че-то ваш анти-майдан в две тысячи особей жрет больше, чем все майданутые вместе взятые.

— У нас тут все чесно, — заявив, дивлячись теж спідлоба Зіна. — Все пронумеровано и прошито и... короче... все, — важко гепнувся на стілець.

— Ой, Єгор Васильовичу, — протягнула солодким голоском Бурсака і підсіла ближче до гостя, — який ви все-таки молодець! Якби не ви, ми тут би просто з голоду померли, — взяла його під руку і поклала голову йому на плече.

Їй було «трішки більше» 25 років, мабуть, під 50, але Машка моложавилась і любила компанії чоловіків під 30. Проте сьогодні Єгор не сприймав цю гру, дещо грубо відсторонив Бурсака та повторив до Зіни:

— Наливай.

Той дістав з-під стола 18-тирічний «*Chivas Regal*» і налив собі та гостеві у чарки. Пляшку відставив, іншим налив пійло з написом нижче етикетки: «Тільки до Різдваєних свят! Акція! Дві пляшки за ціною однієї». Єгор скептично оцінив це і буркнув:

— С Новим годом!

Він пригубив віскі, зробив вигляд, що смакує справжнім чоловічим питвом, хоча надавав перевагу легким солодким напоям. Усі інші просто влили у себе спиртне і стали закусувати тортом. Машка підсунула шматок торта і Єгору. Той навіть не глянув на нього, а повторив запитання:

— Об'ясни мне, Саш... Кудя уходят деньги, если нет никаких результатов?

— Я готов за все отчитаться... Вот наши записи по расходам, — сказав тим самим речитативом Зіна й вийняв з-під стола великий зошит, — все тут: сальдо, бульдо...

Єгор косо поглянув на гробсбух і різко допив своє віскі до дна, притупнувши ніжкою: